

Спарк Баз
nig
Доуеи
За абморгамбу
данаттон1
Переклаб Volkov

Про фанфік

Спарк Баг, земна поні, стімпанк і механік, намагається врятувати свої пристрої та винаходити із будинку, який затоплювався водою, у світі, де ніколи не припиняють йти дощі. Під час цього, вона формує зв'язок зі своїми винаходами, наче вони були її сім'єю, друзями. Тут лише Спарк Баг, її винаходи та дощ.

Дисклеймер

Перше, що варто зауважити, це ім'я та прізвисько головної героїні. «Spark Bug» або ж як стало «Спарк Баг».

Спарк, у цьому випадку, означає іскра. Електрична іскра, якщо бути точним. Це ім'я їй дісталось за її інженерні навички, копирсання у електронних (і не дуже) приладах і машинах. А також це частина елегантної гри слів «Spark Plug» — Свічка запалювання (З Вікіпедії: *пристрій системи запалювання бензинового ДВЗ, що слугує для створення іскрового проміжку в колі високої напруги з метою запалювання робочої суміші в циліндрі двигуна.*), де слово «Plug» однозвучне з «Bug».

Слово же «Bug» тут можна інтерпретувати як забажається:

- Баг (себто помилка) у комп'ютерній програмі, що пасує до Спарк, оскільки їй іноді треба програмувати щось для своїх винаходів.
- Баг у дизайні (тобто, дефект у проектуванні) — це також підходить для неї, оскільки проектування та створення пристроїв не завжди йде так, як вона хоче того і помилки стаються.
- Баг у значенні комаха. Спарк Баг сама по собі доволі маленька поні. До розмірів комахи їй дуже далеко, але все ж!

Технічні і легальні деталі

«Spark Bug goes out in the rain»

<https://www.fimfiction.net/story/537536/spark-bug-goes-out-in-the-rain>

Сторінка автора danatron1 на fimfiction

<https://www.fimfiction.net/user/564649/danatron1>

Автор обкладинки danatron1

<https://derpibooru.org/images/3149293>

GitHub сторінка перекладу

https://github.com/Vovkiv/Spark_Bug_Goes_Out_In_The_Rain-ukr

Список моїх інших перекладів

https://github.com/Vovkiv/mlp_fics_that_i_plan_to_translate

Зміст

Обкладинка.....	1
Про фанфік.....	2
Дисклеймер.....	3
Технічні і легальні деталі.....	4
Зміст.....	6
Дошч ніколи не припиниться.....	7

Дощ ніколи не припиниться

Шнеки проривали каламутні рани позаду мого шляху, як я відправилась із нового дому до старого. Я сказала собі, що це буде остання поїздка. Дощ бив мені в лице і в мою куртку, наче шторм із куль. Я зробила подумки нотатку, що ця курточка була жахливо кваліфікована для такої погоди. Я могла бачити світло через рідкісні отвори в хмарах — я була на шляху вже всю ніч. Цей дощовий потік зупинився щоб перевести подих, доки я проїжджала через невеличкий тунель. Ця коротка тиша була моторошною; я так звикла до шуму дощу, що він став для мене новою тишею.

Я їздила верхом невеличкого квадроцикла, який я, тижнем раніше, модифікувала під новий ландшафт, який постійно змінювався. Два великі шнеки замінили чотири колеса, кожний з яких обвивався навколо порожньої металевої труби. Це зробило його і плавучим і копаючим, дозволяючи мені подорожувати морем і землею. У даний момент, я була десь по середні. Окрім бризковиків, у квадроцикла не було майже корпусу; усі компоненти були виключно функціональними. Про дизайн я згадувала вже потім, якщо взагалі не забувала. Камінці, бруд і вона нападали разом на нижні частини механізму, який віз мене. Я поглянула вниз на двигун, дякуючи йому собі під ніс, що він витримує цю складну подорож.

Я вилетіла із тунелю, наче куля з пістолета, і знайомий білий шум з дощу повернувся. Побита гірська стежка переді мною, колись суха й тиха, була болотистою нічийною землею між скелею та вологим місцем. Я намагалась не думати про це, доки ненавмисно прорізала землю позаду мене; все рівно воно скоро стане морським дном. Через те, що океан, з допомогою вічного потоку зверху, затопив усе навкруги, Еквестрія стала невпізнання. Я в останній раз направлялась у сторону мого старого дому, мучачись про, що може чекати мене між моїм новим домом та старим. Печера, десь на висоті половини гори, стала мені новою домівкою. Я шукала землі як змога вище, наче рак-відлюдник, який шукає нову нову мушлю, хоча я і не була готова залишити свою стару.

Сфокусувавшись на місії, я направила у сторону мого старого дому. На шляху до цього пробилось багато води, завдяки чому мій квадроцикл-амфібія міг ковзати по ній наче по маслу. Я відчувала гордість за це. Відірвавши погляд від мого сталевого друга, я втратила все щастя,

що у мене було. Будинок, у якому я виросла, стояв на байдужих хвилях. Двері були відірвані під чисту, через що мені відкрився вид на воду у моєму старому житлі. Труби ледь трималися, мої винаходи плавали на поверхні води, намоклі креслення впали зі стіни, а хвилі виносили їх на поверхню. Стільки незавершених проектів.

Повертаючи квадроциклом, я заїхала у відкрити двері, перед тим як злізти. Холодна вода покусувала шкіру, доки я пробиралась по чомусь, що колись було моєю домівкою. Речі які знаходились вище на стіні не постраждали, і я оцінювала, що можна врятувати. На жаль, я складала свої інструменти і запчастини по корисності, де самі корисні були на робочому столі, який вже опинився під водою.

Щоб ця подорож не була абсолютно марною, я завантажила все, що я могла врятувати у багажне відділення квадроциклу.

Гвинти, болти, інструменти і кілька шарнірів вдалося врятувати. Щось більш крихке було зламане і не підлягало ремонту, і я знала, що якщо я затримаюсь тут занадто довго, то це станеться і зі мною. Доки я намагалась рятувати речі, вода підіймалась, і я йшла крізь воду до дверного проходу, який поступово зменшувався, використовуючи куртку як імпровізовану сумку для запчастин. Земля навкруги мене зникала, відкриваючи вид на непорушний лист води. Я притиснулась до шнекового мотоциклу. Він став для мене рятувальним кругом і безцінним переправою у розвалинах, які я кличу домівкою. Як би багато поїздок я змогла б пережити без нього? Одну? Змогла б я нести з собою свої металеві приналежності по дорозі додому? Він був набагато дорожче, ніж просто предмет; мій мотоцикл, як і все що я винаходжу, є продовженням мене. Він збільшує мої можливості, дозволяючи моїй сильній стороні роботи з металом покрити слабкості мого понячого тіла. Я тремтіла від холодного дотику до мого друга, знаючи, як моє життя залежить від нього зараз. Заповнений відсік між шнекам затріщав, коли я запустила двигун. Його кришка, яка служила моїм сидінням, міцно трималася під моєю вагою.

З виправданою терміновістю, я прорвалася крізь прилив, останній раз поглянув на мою майстерню, перед тим як вона зникне назавжди. Через ту швидкість, на якій я рухалась, висока стіна води підіймалась за мною, закриваючи собою мій старий будинок, як я повернулась у сторону мого нового дому. Шлях, якому я слідувала до цього, вже був невидимий, хоча довгі години подорожі зробили відбиток у моїй м'язовій пам'яті, що

дозволило мені сліdkувати шляху назад навмання. По шляху сюди, мені треба було йти по кривим доріжкам, повторюючи контури схилів. Тепер же це мені не треба було цього робити; стежка, яка вчора би мене звела зі скелі, тепер стала глибоким морем, і склалося таке відчуття, наче я пролітала над нею; настільки я була знайома з місцевість під мною.

Я повернулась назад до гори та зупинилась. Вода заповнила нижню частину тунелю по якому я вже проїжджала. Я зупинилась, щоб поміркувати, зважити усі можливості. Я могла би протиснутися між водою та стелею, хоча я знаю, що тунель посередині був трохи піднятий — якщо я заїду то є великий шанс того, що я не протиснуся у вихід з іншого боку, застрягнув там. Це буде жахливий спосіб померти. З іншого боку, не було більш швидкого шляху для обходу — мені треба буде повернутися назад, знайти гору на якій я можу піднятися на вершину скелі. Цей тунель був створений спеціально для того, щоб скоротити час подорожі, а тепер вже він не може цього. Шнеки швидко закрутились, щоб обернутися на 180 градусів на місці, оскільки я обрала обхідний шлях.

Новий шлях відкрив мені ще один вид на моє старе житло, показавши мені, що його стіни звалилися. Розплющений дах плавав по поверхні води серед іншого сміття, доки хвилі поглинали його. Я відчувала, що починаю плакати. Чи я плакала? Я не могла сказати точно, моє обличчя промокло. Все промокло. Чи земля плакала разом зі мною? Мої страждання були лише краплею в морі в історії втрат, яку всі сім'ї в Еквестрії відчули на собі. Я оплакувала землю; сонячний світ, який я знала, був затоплений і задушений дощем, який і не думав припинятися.

Мені не треба було плакати. Я і без цього вже змогла достатньо.

Я обернулась, цього разу піднімаючись на гору, виповзаючи із води на суху землю. Це була не дуже то і висока гора, але я все ще помічала, що мотоциклу було важко. Я пробубоніла йому слова підтримки, доки він підіймав нас вгору. Через напругу останніми днями і біль від того, як я бачила, що мій будинок змивався з лиця землі — останнє, чого я очікувала, це побачити щось, що підняло би мені настрій.

Мотоцикл почав набирати швидкість, коли пагорб вирівнявся, зустрівши мене великим плато. Холодне повітря розвивало мою гриву, і мряка танцювала через усе небо, граючись у єдиному промені сонячного світла. Це було майже прекрасно. Майже, якби не дощ. Трава погойдувалась по всьому плато, формуючи собою хвилі на вітру. Відкрите

поле було обрамлено деревами, достатньо високо, щоб вода не потрапляла сюди. Я посміхалась, вдихаючи рідкісний щасливий ковток свіжого повітря, відчуваючи запах вологи з порослої трави. Я прискорила. Рідкісний, безтурботний момент презентував себе і я охоче прийняла подарунок. Я втратила все. Песимізм здавався раціональним, але я відкинула його. Легковажно я обрала бути щасливою, і натиснула на педаль газу, прискорюючи мотоцикл. Я націлилась на одну яблуню. Мені було все рівно. Чому мені повинно не бути все рівно? Свобода і полягає в тому, що тобі нема що втрачати.

Моя легковажність була негайно перервана нагадуванням, що мені є що втрачати. Твердий корінь з-під землі схопив лівий шнек під не правильним кутом. Двигун видав болісний хрип, обертаючись та боляче згинаючись. Він був у нормі? Я зробила йому боляче. Чи я поранила себе? Він буде в порядку, я не могла поранити його. Так? Я не могла думати. Це була помилка — легковажна помилка. Я направила свій гнів на корінь дерева, з почуттям мстивого задоволення від того, як він зламався через аварію. Корінь заслужив це — застряг, коли я була вразлива і... вдарив по моєму мотоциклу. Мотоцикл не заслужив на це. Провина і жаль спустили мій настрій нижче плінтуса. Я благала його, щоб він все ще підлягав ремонту. Я зможу допомогти. Я зможу все виправити.

Ситуація: знищена передня вісь, розбиті шестерні, пошкоджено шнек, зігнулися брызговики.

Висота: Вода не зможе дістатися до мене найближчим часом, тому це не є загрозою, хоча холод може бути.

Жодної душі навкруги і мені потрібен мотоцикл щоб перетнути воду у невелику кишеню цивілізації. Я була дійсна одна. Дерево, відповідальне за мої страждання, принесло плоди; відсутність сили волі прикінчить мене раніше, ніж голод або потоп. Дихай. Я можу це виправити.

Час уповільнився. Мій подих полегшився, коли я заплющила очі. Я була наодинці зі своїми думками. Звуки легкого вітерцю та глухий стукіт дощу по траві — це все, що я могла чути. Я відчувала запах яблук неподалік від мене, мастило яке проливалось із двигуна, і свіжо зрізану траву, яку я проробила мотоциклом. Я розплющила очі. Бруд та трава поштукатурили дно мого мотоциклу, і вода капала з кожного отвору. Я була у такому ж стані — сліди розмазаного бруду у мене на хутрі, і не було жодного сухого місця на моєму тілі. Я тільки зараз побачила, наскільки була промоклою. Я грубо приземлилась на бік і нестримно

тремтіла. Куртка була промокла та порвана. Я побрела через траву, висотою до моєї кьютімарки, до дерева, щоб хоча б сховатися від прямого дощу.

Час у полі наче зупинився. Я просто сиділа, дивилась як краплі скочувались з листя. Я не знаю, як довго там сиділа — мені треба зібратися з думками. Після невідомо скільки часу, я обережно потяглась у сторону мотоцикла. Я все ще відчувала провину, але зараз він був моїм пацієнтом. Піднявши сидіння, я дістала вантаж — довільно розкинуті інструменти та запчастини, деякі з яких можуть бути корисними — розмірковувала я. Знявши все ще промоклу куртку, я почала чистити його рани. Я робила це повільно, у повній тиші. Тихий мокрий сніг наповнив повітря. Я витерла бруд із рани, яка прорізалась до вісі, моєю розідраною курткою. Я швидко пристосувалась до цього — змити бруд, виретри його з куртки об траву, повторити. І повторюючи так по всій поверхні, доки все не буде чисте. Я з любов'ю змивала стрес і бруд, які накопичилися після цілої ночі.

Коли вісь була готова, я перейшла до шнеків. Їхня велика площа займе багато часу. І до того ж, це було безглуздо — він все рівно буде забруднений як тільки він знову зможе рухатися, якщо взагалі зможе. Я проігнорувала цю думку. Я балувала поранену тварину. Я отримувала задоволення від чистки, і ритуально змивала увесь бруд з мого пораненого звіра. Час від часу я пересідала навпочіпки, неухильно пробираючись навколо рами. Трава навкруги була брудніше, від того як я часто витирала об неї куртку, залишаючи помітний слід того, де я сиділа доки чистила. Коли закінчилась чиста трава, я вирішила посунути мотоцикл.

Моє тіло було слабке — і тому що я була в цілому слабка, і через обставини. Не дивлячись на це, я збрала всі сили, що у мене були, щоб обережно посунути мною ж зібраний квадроцикл під дерево. Можливо, якщо мотоцикл проведе час разом з деревом, то зможе пробачити йому його жахливу помилку. З обережність археолога, який працював над тисячолітньою статуєю, я посунула мотоцикл під дерево, відкриваючи собі клаптик чистої трави. Він ще й був сухим — що було лише мені на копито. Шнеки не дуже сильно обертались доки я рухала його, хоча я не знаю чому. Чи то через мою надмірну обережність, чи тому що йому було занадто боляче, щоб обертати їх.

Продовжив мій ритуал, я почала мити бризковики. Вони були, як і очікувалось, повні бруду. Я прибрала його за допомогою кори дерева. Я

продовжувала це робити, доки повністю не очистила їх. Якби не холод та дощ, які підтримували мою ясність, я б і забула про себе. Мій розум дрейфував, я думала про старий свій дім і усі винаходи, що залишились гнити там. Я думала про печеру в яку я переїхала — як зробити її затишною. У мене вже були плани, як зробити обігрівання і відновити майстерню. Я думала про хвилювання від швидкості, коли їхала по полю, настільки ж безтурботному, наскільки самотньому. Я думала про своїх друзів — тих кого я втратила і тих хто залишився. Я згадала як спочатку будувала колісний мотоцикл, щоб швидше подорожувати по Понівілю... і просто тому що це мені подобалось. Я згадала як модифікувала його з колісного на шнековидного, щоб він міг рухатися і по воді, коли вона почала своє вторгнення.

В якийсь момент, не впевнена в який, ранок змінився на полудень. Тінь від дерева мені давало підказку часу. Я продовжувала неквапливо, доки увесь бруд не був очищено. Тільки після цього я зможу розпочати ремонт. Розпочала я з болту, який зірвався з гнізда, нерішуче видаляючи його із його місця, і замінюючи новим, який я врятувала із дому. Я намотала гайковий ключ на голівку болта, обережно закрутивши його в нове місце. Знову змінивши положення, я звернула увагу на зламані шестерні.

Ремонт йшов дуже повільно, і коли останні промені світла були закриті мембраною хмар, повітря почало холоднішати. Я працювала вночі, щоб врятувати мою машину. І себе також. Вже пройшов цілий день відтоді, як я покинула свій старий дім, і завдяки моїй легковажності, я все ще не вдома. Я пробачила себе за це, але я все ще фантазувала про те наскільки неочікувано я хочу заснути на сухій підлозі. Сьогодні ж спати я не зможу.

Я неохоче признала собі, що я знову сформувала емоційний зв'язок з моїм винаходом. Він слугував мені добре, і я була вдячна йому за це. Він їхав швидше, ніж я колись би могла ходити, далі ніж я б могла заплисти і довше, ніж я б могла витримати. Він тепер став мені рятувальним кругом. Це прекрасне плато з пагорбами тепер було островом, відділеним від поні, яких я знала. Враховуючи мій ізольований образ життя, я не очікую, що хтось почне шукати мене — чому вони це будуть робити? Я можу сама про себе піклуватися. Зараз же, я піклувалась про продовження мене.

Зігнувши брызговики на місце та визнавши, що пошкоджений гвинт не вплине суттєво на функціональність, я звернула увагу на більш

критичну проблему — зламаний шнек. У мене не було заміни йому і без зварювального апарату мені не полагодити його. Я не вередлива поні, але я все ще скривилась доки тягнула спотворений метал. Я зупинилась, щоб обдумати проблему. Досі ремонт був дбайливим, але відносно не складним. Вирішення було простим і мені треба методично його виконувати. Але це потребує інструментів, яких у мене зараз немає під копитом. Якби я була вдома, я б узяла все необхідне обладнання і мій мотоцикл знову був би здоровий. Мені потрібно повернутися додому щоб виправити шнек, але мені потрібен робочий мотоцикл, щоб добратися додому. Бурчачи, я відступила до стовбура дерева й лягла на живіт. Він теж бурчав.

Уперше після аварії я звернула увагу до власних потреб; я була страшенно голодною. Можливо, мотоцикл знову зможе мені допомогти. Я узяла залишки шнеку і вдарила по гілці дерева ним, що змусило яблука впасти вниз, одне з яких впало прямо мені на голову. Мені не треба нагадувати про існування гравітації, дерево. Я помила яблуко дощем та почала їсти його, розмірковуючи над проблемою. І час знову змінився непомітно для мене. Мої думки були зайняті інженерною головоломкою.

На середині мого третього (чи четвертого?) яблука я замерла. У мене виникла ідея. Кинувши яблуко і забувши про свої власні потреби, я стрибнула до квадроцикла.

Я називала його квадроциклом увесь цей час. Але у нього було ДВА шнеки, не чотири колеса, як це було раніше. Вал, що з'єднує передні колеса, не потрібен для керування, він потрібен просто для закріплення. Енергія яка проходить через задню частину, буде обертати увесь гвинт. З'єднання до пари коліс на кожній стороні були змінені таким чином, щоб шестерні працювали разом для обертання великого гвинта. Складний механізм із шестерень дозволяв мені змінювати напрям незалежно, завдяки чому я можу розгортатися на місці і міняти напрям. Вони з'єднувалися з обох кінців, забезпечуючи чудову об'єднану потужність, яка буде видавати ту швидкість, з якою я приїхала мене сюди. Оскільки мій будинок зруйновано, мені не треба поспішати і заднього мотору буде достатньо, щоб обертати шнеки. Для цілісності структури, передній шнек повинен бути з'єднаним з конструкцією, але, думаю, я зможу з цим впоратися.

Я дістала шарніри, які встигла врятувати. Вони могли вільно обертатися, прикріплюючи механізм до рами спереду. Потужність

переднього двигуна не буде використовуватися, але я зможу виправити це вдома — у мене нарешті був план! Моя праця була завзята, і мій план був сміливий. Я вкрутила чотири гвинти в попередньо просвердлені отвори та закріпила їх на рамі.

Прогрес стабільно йшов далі, і хвилини перетікали в години, доки я виконувала операцію. Моя типова хірургічна точність була знижена хвилюванням і моїм обмеженим набором інструментів, але інколи навіть для хірургічного втручання потрібна пилка для кісток або цвях. Ну, я так гадаю. На жаль, мені не вистачило однієї гайки, щоб з'єднати шарніри. Дія, дозволена лише в моїй поточній ситуації, я використала гайковий ключ, як молоток, щоб грубо зігнути гвинт під кутом, зафіксувавши його на місці. Я запевнила себе, що я виправлю все належним чином, якщо опинюсь вдома. *Коли* я опинюсь вдома. Я працювала усю ніч, і до ранку я закінчила.

Ранкове сонце піднялося над горизонтом, розливаючи світло на нижню частину хмарного покриву та перетворюючи краплі дозу на блискучі чарівні вогники у ранковому повітрі. Я пробралась крізь високу траву через поле; вона лоскотала мої боки. Я милувалась красою освітленою промінням крізь дощові хмари. Сонце відкидало довгі тіні від мотоцикла, дерева та мене. Я спостерігала, як моя тінь гойдається, наче коли вітерець гойдав траву. Я дивилась вдалину, глибоке море заповнювало горизонт з усіх сторін. Я лежала, задумливо дивлячись у небо, а краплі дощу падали мені на морду. З трави вийшло би гарне ліжко, якби вона не була такою мокрою.

Цей момент тривав недовго, і земля поринула в звичну темряву, коли сонце сховалося за хмарним покривом. Повертаючись до свого мотоцикла, я описувала його в квітчастих подробицях. Я не була впевнена, чи я розмовляла з ним (і я знала, що він не може чути мене) або з собою. В будь-якому випадку, можливо, я трошки почала їхати з глузду через мою ізольованість. Я зрозуміла дещо — я, скоріше за все, була єдиною поні в кілометрах навкруги.

Тому я закричала. Я вигукнула у відкрите небо настільки голосно, наскільки дозволяли мої легені. Я вклала усю свою енергію та емоції в нього, лише тому, що я могла це. Так мало існує ситуацій, де тобі треба так голосно кричати, і ще менше, коли ти просто хочеш це робити. Я цінувала товариство з друзями, у тій же мірі, що і свободу на самоті. Це пасувало до мого образу життя.

Відчуваючи себе виснаженою і з дурною усмішкою на обличчі, я почала збирати свої речі. Зайві частини, інструменти, дивні шматки металу, шнек, розідрану куртку і одне яблуко. Піднявши сидіння, я закинула усе це туди, і закрила кришку, утерла усю воду, що я могла і сіла за руль. Через день після аварії, і тепер із вдвічі меншою потужністю, ніж раніше, я оновила свій шнековий мотоцикл. З двигуна долинув шум, а потім він затишно замурчав. Вагаючись, я повернула руль.

Я почала повільно рухатися.